

Yarınlarımda Sanat

– Tuğsel Karakırık · 24 Mart 2024

Beklediğim gelmemiştir. Zaten ömrüm beklediğim gibi geçmemiştir. Nerede zorluk orada ben. Önce zorluk sonra onu tercihen üstlenen bir ben. Şahsen genç yaşlarda saçlarım ağardı, omuzlarım çöktü, otuz üçümü görmeme gerek kalmadı. Bu yirmili yaşlarda kendime de kalmadım kendimle de kalamadım. İstedğim şey aslında herkesin arzu ettiği bir şeydi. Bu arzu hayatı basitleştiren ki basitleştirmekten kastım bayağılaşma değil, hayatı daha okunur, daha olunur hale getirmektir. Ben beceremedim. Bir intihar mektubu yazmaktan son anda kurtaran o umut olmasa belki her şeyden bile vazgeçebilirdim. Gerçi vazgeçmek bile kimi zaman işe yarar ama bu yaşamak olunca tek şansla oynanabilecek bir oyun değil ne yazık ki.

Sınandığımı hissediyorum. Hissem koca bir sınav düşmüş gibi. Farkındayım, çözümünü sonuçta değil gidiş yolunda öğrenmem gerekli. Bazen beceriyorum bu işi. Yani dertlerimden ders alabiliyorum. Ama çoğu zamansa doğru yolu göremiyorum. Geçmiş pişmanlıklarım, gelecek endişelerim bugünümü sisle kaplıyor ve ben o buhranda uykulara sığınıyorum. Kötü de olsa bir şeyler hissediyorum sonra; yalın olmayan sahipsiz duygularımın yalnızlığını. Karışıklığım kafamdan ötürü karışmışlığım sevdadan kaynaklı. Ardından kendimi unutma seanslarım başlıyor. Sigara yakıyorum ve dumanı gözlerime değmeden merceklerime değen acılarım önce o yaşları akıtıyor. İzmarit de ben oluyorum o an, gazı bitmiş ateş de. İçten içe yanıyorum kimseler görmese de. Hüzün, yüzümü sarmalarken tatsız rüyaların uykularından uyanıyorum; ister sabah ister akşam ister öğle. Yaşamak tekrardan başlıyor. Her şey aynı. Sabahın köründe kalk, işe git, eve dön, yemek ye, uyu. Her şey ayna; kendini sorgula dur, hayat bu mu?

Artık sevemiyorum. Seçimlerim yüzünden çoğu yüz göz duygularım gün yüzüne çıkmıyor. Gerçi içsel bir boşluk yeryüzüne ne çıkarabilir ki! O kadar vahim durum o kadar fena halim. İnsan insana mecburdur derler, ben insanlığa o kadar mecburum ki. Koca bir ağacın gölgesine çömlsem başıma çürük meyve düşer ve uzandığım dal elimde kalır. Bir insana dayanmak da aynen böyledir. Kendine güvenmeyen ben gibi insanlar karşısına ilk çıkan ağaca dayanır. Sanır ki bu kurttan kaçmanın bir yoludur. Oysa kurtlar en çok ağacın yavrusunda olur.

Öyle işte. Boşboğazlık desen bende, başıboş desen bende. Hatırlarım, lise dönemimde kompozisyon ve şiir yarışmalarına katılırdım. Hatta hiç yeteneğimin olmamasına rağmen resim yarışmasına bile katılmışım. Başarılı da olurdum. Sınıftaki çoğu kişiler özellikle hayat damarlarından biri kopmuş erkekler “boş işçi” derlerdi bana. Dört sene boyunca lakabım “boş işçi” idi. Oysa ben sağlık meslek lisesi yerine güzel sanatlar lisesine gitseydim beni el üstünde tutarlardı. “Coğrafya kaderdir” derler ya, içinde bulunduğun yer hakikaten bulunman gereken yer olmalı. Yine diyorum, ben beceremedim. Potansiyelimi ortaya koyamadım. Yaşanmışlıklar; pişmanlıklar ve alışkanlıklar konfor alanımın dışına çıkartmadı. Cesaretsiz miydim esarete miydim bilemiyorum. Hoş, baba faktörü benim yerime düşünüyordu. Benim

yeteneklerimi sınav kağıdıyla ölçüyordu. Ve onun da sınıftaki erkeklerden aşığı kalır yanı yoktu. Sanat ne zaman “boş” oldu ki! Belki de sanat hep boştu ve onun içini dolduran bizlerdi. Ne yazık ki buna hizmet edecek fırsatlar ayağıma gelmemişti. Bu kadar da tembelim işte! İlk restimde bir hışımla İstanbul’a geldiğim günler dün gibi. Tek amacım yazar olmaktı. Tabi ki maddi gücümü çalıştığım işten almam lazımdı. Yoksa baba faktörü beni asla yollamazdı. Ta ki buraya geldim ve hayatım işimden ibaret oldu. Birkaç girişimim olsa da başarısızlıkla sonuçlandı. Şimdi ise kaçır gibi memleketime gidiyorum. Burada yaşadıklarımı burada bırakıyorum. Anılar beni ara sıra yoklayacak olsa dahi ben bu şehri özlemiyorum, özlemeyeceğim. Bana ait ne varsa sömüren bir şehir, kendimi de asla affetmeyeceğim.

Günlük gibi tuttuğum bu öykü de sanatımın bir parçası. Günlük koşturmalarım yeteneğimin harı. Günden güne büyüyen o bilindik keşfedilemeyen dürtü sandığından artık çıkmalı. Kısacası içimin acısı için umudum hep sanatta, içimin yarını için umudum hep yarınlarda saklı.

Tuğsel KARAKIRIK